

Intervju med Jennifer Larsson

Jennifer Larsson är en mycket klok person. Hon läser till biomedicinsk analytiker på Huddinge sjukhus. Hon är 21 år och är en av de spelare som har varit med under hela Hammarbys resa sedan starten 2002. Hon har aldrig tvivlat på att klubben inte ska klara av de mål man satt upp.

- Det har aldrig funnits tillfälle att tveka eftersom det hela tiden gått rakt uppåt, säger hon. Nu är första gången det känns lite jobbigt, men jag tror absolut fortfarande på visionen. Vi kommer ta SM-guld, men det kanske tar lite längre tid.

Mål i första matchen

Jennifer började spela handboll i Polisen när hon var 12 år. Hon var hemma när det var Eken Cup och plötsligt ringde hennes pappa på telefonen. Han sa att de saknade spelare i F86 och eftersom Jennifer är född 1986 så undrade han om hon ville vara med. Det ville hon. Hennes pappa kom och hämtade henne och drog reglerna i bilen på väg till Gubbängsfältet. Hon fick stå över första matchen för att se hur spelet gick till. I andra matchen blev det spel och hon gjorde dessutom mål. Eftersom det gick bra från början så ville hon fortsätta spela. Efter matchen kom en reporter från lokaltidningen fram och intervjuade henne eftersom han tyckte att hon varit så duktig.

- Men de stavade mitt namn fel. De skrev Jeniffer. Jag har kvar den där artikeln någonstans, berättar hon glatt.

Jennifer och Veronica lagkamrater

Jennifer, förlåt, Jennifer har, precis som sin syster Veronica, målvakt i Hammarby, gått på scouterna samt spelat fotboll i Sätra SK. Jennifer har även en tvillingbror, Christoffer, och de tre syskonen har ofta utövat samma sporter och Jennifer och Veronica har ofta spelat i samma lag.

Fotboll spelade hon med F85, där Veronica spelade.

- Vi var tre ungar och vi hade bara en bil så våra föräldrar tyckte det var bra om vi spelade i samma lag, berättar Jennifer.

Fotboll slutade Jennifer med efter sex år då hennes lagkamrater var riktigt dumma mot henne. De tyckte att hon, eftersom hon var ett år yngre, var liten och larvig. Hon berättar om den där gången de åkte tåg med laget och hon ville få komma in i kupén där de andra satt. De sa då att hon inte fick komma in, vilket självklart gjorde henne väldigt ledsen. Till slut kände hon att det inte var kul med fotboll längre och hon sa till sin pappa att hon inte ville gå ner på träningen.

- Då svarade han att om jag inte gick ner på träningen så var jag tvungen att lämna in tröjan och sluta. Och så blev det.

Tjejerna är det bästa

Efter några år splittrades Polisens F86 och Jennifer började spela handboll i F85 istället. När Jennifer sedan skulle bli junior splittrades även F85. Hon kände sig inte redo att gå upp och träna med Polisens A-lag och i samma veva hörde Skogås av sig. Hon valde därför att gå dit. Året efter bildades så Hammarby. Hon tycker att det bästa med Hammarby är människorna i klubben. Att alla är så trevliga och att det inte finns någon som hon inte går ihop med.

- Laget känns som en stor grupp utan grupperingar.

Jennifer tycker att handboll är roligt eftersom det är en tuff sport där man får smälla på och springa av sig. Hon säger att hon aldrig skulle kunna spela basket till exempel. Hon tycker även om att man är flera på planen så att alla inte tittar på henne.

- Att inte alla misstag beror på mig, säger hon lite genant.

Bra stämning i laget

Jennifers mål med handbollen är att det ska vara roligt. Den dagen hon inte längre tycker att det är det kommer hon att sluta. Hennes förväntningar på den här säsongen var att hon skulle kunna kliva upp en nivå till. Hon tycker dock inte riktigt att hon lyckats med det. Hon är inte missnöjd med sin insats, men hade hoppats att det skulle gå ännu bättre. Hon berättar att när folk inför säsongen sa att målsättningen för laget var att bli sexa så tyckte hon det kändes övermodigt. Samtidigt trodde hon inte att det skulle gå så dåligt som det har gjort. Men hon tror fortfarande att man kommer klara sig kvar.

- Tyvärr litar vi inte riktigt på att vi är så bra som vi är. Vi har börjat tveka.

Hon säger att det hade gjort stor skillnad om man vunnit de jämna matcherna under hösten. Hon tror att laget i så fall hade agerat annorlunda på plan idag. Jennifer tror att det som saknats i de jämna matcherna är det där lilla extra. De andra lagen har varit mer aggressiva. Sen tycker hon att man dessutom inte haft någon tur med sig. Hon påpekar dock att stämningen fortfarande är bra i laget.

- Vi är sura direkt efter matchen, men de flesta är ganska bra på att relativt snabbt släppa det.

För att börja vinna igen tror Jennifer att man måste försöka koppla bort allting runt omkring. Alla frågor och har åsikter om Hammarby.

Laget måste sluta tänka på det och gå tillbaka till vad de själva kan och tycker.

- Vi har ett stort namn och har gjort mycket reklam för oss. Det kan ju bli negativt när det som nu inte har gått så bra.

Är för snäll

Jennifer tycker att hennes svaghet är att hon är för snäll. Det påpekar folk ofta för henne.

- Om någon puttar på mig så flyttar jag på mig, säger hon och skrattar.

Hennes främsta styrka är att hon är envis. Att hon försöker igen och igen och inte ger upp i första taget.

Inga polska vågor

Om Jennifer fick hålla i en träning skulle hon värma upp med en massa kullekar såsom häxkull, tunnelkull och kramkull. Sen blir det inga passningar utan alla får köra med varsitt gummiband istället.

- Om någon nämnde polska vågor så skulle den få gå ut och springa distans resten av träningen, säger hon med ett skratt.

Efter uppvärmningen skulle hon fortsätta med kreativa kontringar för att avsluta med smålagsmatcher. De få gånger Jennifer är helt ledig från handbollen en helg pluggar hon samt försöker träffa kompisar och spela spel.

- Man blir ovänner för en kort stund, men det går snabbt över, avslutar hon.

/Annica Bergman

